

VIRSIEN VÄLISSÄ 1

Puheita seuraliikkeen käyttöön

HERÄTTÄJÄ-
YHDISTYS

SAATESANAT

Herättäjä-Yhdistyksen tarkoituksena on sääntöjensä mukaan ”toimia hengellisen elämän hoitamiseksi rohkaisten ihmisiä elämään kristittyinä”. Tämän rohkaisutoimen keskeinen muoto on Siionin virsiseurat. Aikojen saatossa kodeissa, seuratuissa ja seurakuntataloilla pidetyistä puheista vain murto-osa on säilynyt jälkipolville kirjoitetun tekstin tai äänitallenteen muodossa. Näin tulee olemaan myös jatkossa. Niin on hyvä. Seurapuhe on tilanteessa syntynyt tai tilanteeseen tehty. Useimmiten se ei ole enää kotoisimmassa muodossaan tallennettuna.

Seurapuheen tilannesidonnaisuudesta huolimatta ja sitä uhmaten Herättäjä-Yhdistys julkaisee kaikkien aikojen ensimmäisen *Virsienvälissä* seurapuhevihkon. Vihkoon on tallennettu tuotoksia körttiliikkeen puhujilta eri puolilta Suomea. Se sisältää sekä pidettyjä että varta vasten tähän vihkoon tehtyjä puheita talven 2014-2015 tienoilta. Vihkoon on valikoitunut puheita, joita voidaan käyttää muissakin kuin puheen alkuperäisessä kontekstissa. Vihko on vapaasti käytettävissä niin yksityisessä kuin yhteisessä hartaudessa. Puheita voidaan lukea seuroissa, veisuissa ja muissa mahdollisissa tilanteissa.

Vihko sisältää kymmenen puhetta, joista yksi on poimittu kauempaa herännäisyyden historiasta. Jokaiseen puheeseen on liitetty virsiehdotus ennen puhetta veisattavaksi. Vihko muodostaa virsiehdotuksineen seurat. Mikäli vihkon käyttäjä haluaa näissä seuroissa tukea kolehdin muodossa Herättäjä-Yhdistyksen sisälähetystyötä, voi tuen osoittaa tilille OP: FI72 5154 4420 0058 08. Viestikenttään voi laittaa viestin ”Virsienvälissä”.

Kalle Hiltunen

Marginaalissa

SV 1

Olin tilaisuudessa, jossa opettaja kertoi heille järjestetystä koulutuspäivästä. Sen aiheena oli ollut nuorten syrjäytyminen. Kouluttaja oli ker-tonut syrjäytymisen syistä puhuessaan esimerkin yläasteen matematiikan tunnilta. ”Ville”, joka oli hyvä matematiikassa ja muissakin aineissa, oli luonteeltaan vähän sulkeutunut ja ujokin. Kiusatuksi tulemisesta hän ei uskaltanut puhua kenellekään.

Matematiikan tunnilla opettaja antoi useita laskutehtäviä vihkoon las-kettaviksi ja kehotti vetämään marginaaliviivat vihon reunaan kolmannen ruudun kohdalle. Kun laskutehtävät ovat valmiit, voi viitata ja opettaja tulee ne tarkastamaan. Ville sai nopsasti tehtävät valmiiksi ja viitasi. Opettaja tuli pulpetin ääreen ja tokaisi: ” Sinulla on marginaali väärässä paikassa. Minähän käskin jättää kolme ruutua ja sinä olet jättänyt vain kaksi.” Ville löi vihon kiinni ja reppuun ja häipyi tunnilta eikä palannut sen jälkeen kouluun.”

Syrjäytyminen voi olla ”pienestä kiinni”. Vaikka eihän tuo nyt aivan pientä ollutkaan!

Me saatamme puhua marginaali-ihmisistä. Usein kai sillä tarkoitetaan jotain vähemmistöä ja ennen muuta huono-osaista väestön osaa. He ovat joko yhteiskunnallisesti tai myös kirkollisesti syrjäytyneitä – rajan toisella puolella, marginaalissa. Varsin monet meistä itsekin kokevat olevansa jotenkin ulkopuolisia ja ”syrjäytyneitä”. Monien Siionin virsien teologiaan kuuluu tällainen ajattelu: ”Olen maanpäällä muukalainen”. Esimerkiksi Siionin virressä 120 veisaa marginaali-ihminen.

Adventin ja joulun aikaan veisataan paljon myös Siionin virttä yksi. Usein muulloinkin – vaikka juhannuksena - tuo virsi voi tulla seuroissa veisatuksi. Virren toinen säkeistö puhuu syrjäytyneistä:” Ontuvat ja raajarikot, huonot, köyhät halvatut. Mykät sokeat ja kuurot, kaikki juhlaan kutsutut.” Siinä on marginaali jäänyt kokonaan vetämättä. Kaikki juhlaan kutsutut!

Vertauksessaan suurista illallisista Herramme puhuu juuri tästä. (Luuk. 14: 16-24) Kutsuttujen arvovieraiden esteltyä hän käskee palvelijoitaan menemään marginaaliin: ensin kaupungin kaduille ja toreille ja tuomaan juhliin, köyhät, raajarikot, sokeat ja rammatt ja kun tilaa on menemään maanteille ja kylien kujille vaatien ihmisiä tulemaan pitopöytään. Tilaa on ja juhlatalo on saatava täyteen.

Kun ajaa viitostietä Ristijärveltä Hyrynsalmelle, niin keskellä erämaata, tien varressa, vaaran laella on tilataideteos joka kohoaa puiden ylle ja siinä lukee niin kuin kaupunkien parkkihallien ovilla ”TILAA”. Minua on aina puhutellut tuo kyltti. Siitä vaaralta avautuu tilaa silmän kantamattomiin, ei ole marginaalia, tilaa on horisonttiin saakka. Tie vie kulkijan avaraan tilaan. Usein tuota tilataideteosta ohittaessani ajattelen, että Jumalan armo Kristuksessa on kuin tuo tilataideteos. Se kutsuu maanteiltämme ja kujiltamme avaraan tilaan - armoon, jossa ainoana rajana on horisontti. Kunnan raja – marginaaliviiva - tulee vastaan, mutta horisontti ei koskaan. Tilaa on.

Jotain tämän armon syvyydestä, avaruudesta ja mittaamattomuudesta olen oivaltavinani Tukholman suomalaisen seurakunnan kappalaisena toimineen papin, filosofin ja esseistin Juhani Rekolan toiminnassa erityisesti niin sanottujen ”Slussenin sissien” parissa. Siellä Tukholman silto-

jen alla eläneiden suomalaisten, monien mielestä marginaali-ihmisten auttaminen oli hänen elämäntyönsä. Heidän joulustaan hän kirjoitti mm. esseekokoelman ”Betlehem on kaikkialla”. Kirjan otsikkoa ei parane parannella, mutta siihen voisi lisätä alaotsikoksi vaikkapa tutut sanat ”eilen tänään ja ikuisesti”. Kaikille on tilaa juhlapöydässä aina. ”Syökää nyt ja nauttikaa maitoa ja hunajaa!” Mekin saamme veisata ” Herramme on huonoillekin runsaan pöydän kattanut. Tulla rohkenemme mekin, kujiltamme kutsutut.”

Kutsua seuraa myös lähettäminen. Merkitsisikö se meille ihmisten vetämien marginaalien ylittämistä: tilaa armollisuuteen ja armahtamiseen? ”Näin olkoon tästä lähin jumaluusoppini, saa viimeinen ja vähin myös olla omasi.” (Sv 53)

Tuomo Ruuttunen

Tunnussana

SV 176

Tunnussanaa käytetään kun halutaan osoittaa että joku todella on se joka väittää olevansa. Virtuaalinen maailma tunnistaa käyttäjiä tunnussanojen, salasanojen avulla. Mutta olipa eräässä vanhatestamentillisessä taistelussakin tällainen merkki. Sotaisassa tohinassa väkeä liikkui Jordanin kahlaamalla, ja gileadilaisten piti päästää läpi vain omia joukkoja. Keinoksi löytyi tunnussana. Ja sellaiseksi valittiin *shibboleth* samalla perusteella kuin suomalaiset ottivat viime sodissamme *höyryjyrän*. Vi-

hollinen ei nimittäin osannut sanoa sanaa oikein. Ja niin tuosta gileadi-laisten tähkää tarkoittavasta suhinasta tuli tunnussana.

Siionin virsistä opimme, että myös Jeesuksella on tunnussana. Väinö Malmivaara kirjoitti virteen, että kun Herra rakentaa kodin, on risti tunnussana. Virren mukaan risti neuvoo nöyryyttä. Luulen, että tätä kirjoittaessaan Malmivaaralla on ollut mielessä toinen Siionin virsi (tuo äsken veisattu SV 176). Tässä virressä, erityisesti Johan Kahlin ruotsinkielisessä tekstissä, nähdään opetuslapset koolta, pöydän ääressä. Vaikka ollaan seinien sisällä, pelottaa ja olo on kuivettunut, voimaton. Siksi käydään etsimään elämän voimaa, elämän sanaa, jonka tiedetään olevan Jeesuksessa.

Sanasta tuleekin veisaajien toivo. Opetuslapset luottavat Jeesuksen antamaan lupauksen sanaan, että hän on siellä missä kaksi tai kolme on hänen nimessään kokoontuneena. He pyytävät, että voisivat pysyä yhdessä uskollisina kirjoitetulle Sanalle, yhdessä huutaa niitä sanoja, jotka Herra haluaa kuulla. Ja Sanasta, Jumalan puheesta, he löytävät merkin, jolla he tunnistavat Jeesuksen.

Se merkki, tunnussana on risti. Se kertoo, että vaikka me opetuslapset olemmekin niin monella tavalla hukassa, on ristin Herra keskellämme. Ristissä on ainoa toivo, ja se osoittautuu välttämättömäksi Jeesuksen tunnistamisessa: ”Ken ei tunne haavojasi, ei hän ole seuraajasi.” Siksi opetuslapset käyvät pyytämään, että näitä ristin haavoja heille tarjottaisiin opiksi, lohduksi, pelastukseksi. Pyydetään yksinkertaisuutta, jossa ristin salaisuus paljastuu. Ja sitä, että ristin salaisuuden valossa paljastuisi myös opetuslasten oma pahuus.

Sitten nähdään, miten arvottomia maailman kalleudet ovatkaan ristin rinnalla. Toki on eräs, joka tekee kaikkensa, jotta tämä yksinkertaisuuteen upottava ristinoppi menettäisi merkityksensä. Saatana yrittää valtapeleillä ja muilla kepulikonsteilla estää ristin sanan alla tapahtuvaa keskinäistä kanssakäymistä. Hän on ovela ja käyttää kohottavia sanoja, näyttää temppeleinharjalta yhdeksän hyvää ja kymmenen kaunista. Eivätkä opetuslapset voisi keskenään tätä hajottajaa vastaan suojautua. Siksi he virren alkupuolella huokailevatkin ihan aiheellisia pelkojaan. Mutta Kahlin tekstin loppupuolella oli rohkaiseva viittaus Sakarjan kirjan näkyyn, joka ei sellaisenaan suomennoksiin saakka kulkeutunut. Siinä opetuslapset otetaan pois seiniensä suojasta ja heidät laitetaan Jerusalemiinsa. Kaupungin muurit ovat väkimmään ihanan kasvun takia purettu. Ihmistekoiset suojat ovat poissa. Haavoittuvina, hehkuvina ja luottavaisina opetuslapset pyytävät, että Jumala itse olisi turvana, tulimuurina ympäröimässä kaupungin. Ja heille on annettu ristilippu, he luottavat vain siihen. He luottavat siihen, että saatana ei pääse tulimuurin läpi, sillä hän yksinkertaisesti ei osaa puhua Jeesuksesta ristin Jeesuksena.

Jeesuksen *shibboleth* on siis risti. Ja siksi meidän puheemme on varmasti turvallista ja oikeaa puhetta, kun me puhumme ristin Jeesuksesta. Meidän sydämemme hehkuvat jälleen kun me puhumme ristin Jeesuksesta. Me olemme hyvässä paikassa, emmekä tarvitse maailman seinien suojaa, kun me puhumme ristin Jeesuksesta. Elämämme sana ja voima on siellä, missä Jumala kuolee pelastaakseen meidän sielumme. Virsi jättääkin opetuslasten sielut seurustelemaan Ihmisen Pojan ristin alla, ristin tunnussanan ansiosta pelastukseen päässeinä voittajina.

Siionin virsi 176 on kohta 300 vuotta vanha, mutta eikö se olekin väkevä puhe meidänkin kiistelevälle ja kiivailevalle seurakunnallemme? Se on tähän päivään sopiva toimintaohjelma, paimenen ääni. Ja samalla se rohkaisee meitä. Se kytkee meidät yhteen elämän sanalla. Eikä meidän tarvitse pelätä sitäkään suhiseeko puheemme oikein. 'Ristin Jeesus', onhan siinä toki monta vaikeaa konsonanttia. Mutta erilaiset lausuntatavat ovat nyt vain rikkaus. Tärkeintä on, että annamme sanamme sille ja hellittämättä pyydämme: Ristin Jeesus, tule meidän keskellemme.

Jaro Julkunen

Salattu Jumala

SV 94

Ennen erilaisia tapahtumia täytyy kysellä, onko siellä tilaa. Esimerkiksi lomamatkalle lähdetessä on selvitettävä, onko juuri halutulla lennolla tilaa ja löytyykö sopivaa hotellia, johon mahtuu.

Usein tuntuu myös siltä, että minussa itsessäni ei ole tilaa millekään uudelle. Ei sille, mitä Herra tahtois minulle antaa. Jos olen ennestään täynnä, kukkuroilla itseäni, minuun ei mahdu mitään siitä, mitä minulle on tarjolla. Jos Kristuksen armolahjat eivät mahdu minuun, minulla ei ole mitään, mitä jakaa eteenpäin.

Mikä on se Kristuksen lahja, jonka hän haluaa meille antaa? Voisiko se olla armo, Armo tähän elämäntilanteeseen?

Minä koen, että armoa on vakuutus syntien anteeksiantamisesta. Se on turvallisuuden ja hyväksytyksi tulemisen kokemus. Mutta se on myös riisuuntumista omasta voimasta ja taidosta. On muistettava, että ”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä”.

Jumala kutsuu meitä sanassaan heittäytymään armon varaan. Jumalan armossa se onkin ihmeellistä, että siihen saa heittäytyä aivan koko painollaan, salaisetkin rikkomukset tunnustaen. Näin me saamme Jumalan rauhan ja uskalluksen elää juuri sellaisena, joksi Jumala on meidät luonut. Siitä seuraa myös yhteyden kokemus.

Sanan lupaus saa toteutua. ”Jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen hänen poikansa veri puhdistaa meidät kaikista synneistä.” (1. Joh. 1:7.)

Kannattaa huomata, että edellä puhutaan kaikista synneistä. Meidän on sentään helppo uskoa anteeksi sellaiset synnit, jotka vähän näkyvät uloskin päin, kaikenlainen pieni. Mutta uskonko anteeksi myös sen, mikä on sydämessäni? Eikä siitä kukaan tiedä, kun sitä ei näy – piilottelenko sitä Jumalaltakin?

On muistettava, että Kristus kutsuu meitä yhteyteensä juuri siellä, missä me elämme arkipäivää. Hän kutsuu meitä yhdessä kärsimään, yhdessä elämään, yhdessä aterioimaan, yhdessä kiittämään ja yhdessä ammentamamaan pelastuksen lähteestä. Sen lähteen vesi ei loppu, vaikka ammentajia on monta.

Kristus näkee poljetuissa ja alaspainetuissakin toivon ja kasvun siemenen odottavan vain lämpöä ja rakkautta. Siionin virressä (94: 3) veisataan:

*Salattu turva, jolla Jumalamme
Virvoittaa murheellista sieluamme.
Näin kuuluu armon ilosanoma:
Elämän lahjat Jeesus meille kantaa,
Anteeksi salaisetkin synnit antaa. Salattu se.*

Siinä Siionin virsi vahvistaa, että meidän kelpaamisemme on kokonaan Jumalan varassa. Tien varsissa me joskus näemme ilmoituksia, joissa kehoitetaan tulemaan sellaisena kuin olemme. Mutta Viljo Porkola sanoi: ”Ole sellainen kuin olet.” Hän tarkoitti sitä, että meidän tulemiskin on kyseenalaista. Jumala vaikuttaa ihmisen sydämessä jo paljon ennen kuin ihminen siitä tietää. On parempi luottaa siihen, että ”Jeesus vaivaiset syntiset korjaa”.

Lilja Lindholm

Opeta tällaisena?

SV 30

Otsikko on Siionin virren 30 alkusanat, edesmenneen maallikkopuhujan ja pitkäaikaisen ystävän Aarre Viljamaan mielivirrestä. Ystäväni joutui kamppailemaan miltei koko elämänsä pyynnön ”opeta tällaisena” kanssa. Urheilumiehenä hän oli oppinut pitämään onnistumista ja voittamista urheilusuorituksessa sekä elämässä tärkeimpänä päämääränä.

Lapsuudessaan Aarre oli paljon äitinsä vanhempien luona, missä sai tutustua herännäisyystäviin ja heidän kautta hengen köyhyyteen ja ala-

tiehen. Urheiluun kuuluva menestymisen ja onnistumisen vaatimus johti vakavaan ristiriitaan. Jumalan edessä hän tunsi suurta alamittaisuutta. Pitkällisen jaakobinpainin jälkeen hän uskaltautui seuroihin ja ystävien yhteyteen. Löytyi elämän mittainen pyyntö: opeta tällaisena, alamittaisena katsomaan syntisten vapahtajaan.

Olemme mekin, sinä ja minä, tämän pyynnön kautta kamppailemassa kristinuskon ytimessä jumalattoman vanhurskaudesta. Näin on kamppailtu Jeesuksen oppilaista lähtien. Näin kamppaili erityisesti Paavali, joka kohdattuaan ylösnousseen Damaskon tiellä joutui sokeana hapuilemaan taluttajaa, olemaan syntisistä suurimpana, ei niinkään oman uskon, vaan Kristuksen todistajana. Luther taisteli omavanhurskauden vaatimuksen kanssa täydelliseen uupumukseen asti, kunnes kirkastui lahjavanhurskaus. Sai tulla ”tällaisena”.

Samalla tavalla Paavo Ruotsalainen kamppaili vanhurskauden vaatimuksen lain alla. Sepän pajalla Jyväskylässä hän oppi katselemaan Jumalan karistaa, joka pois ottaa maailman synnin, myös hänen syntinsä. Sepältä matkaevääksi saatu Hunajan pisarat avasi tietä jumalattoman vanhurskauteen: ”Vain yksin synti on tuotava Kristuksen luo. On luovuttava omasta vanhurskaudestasi, pyhydestäsi, hyveistäsi, nöyryydestäsi, uskostasi ja tuotava vain puutteesi. Muutoin ei Kristus tarvitse sinua etkä sinä Kristusta.” Paavon oma elämäkokemus todisti hänelle samaa. Oli vain Jumalattoman vanhurskaus. SV 276: ”Lopettaisin omat työni, sinut vastaan ottaisin”. Paavo neuvoo kirjeessään naista, joka hän sanoo Anna raukaksi: ”Tätä se Herra tarkoittaa kutsumisellaan, että tulisit juuri sellaisena kuin olet häneltä armoa pyytämään.” Tarpeellista on vähän tai yksi ainoa, suostua oppimaan Jeesuksen jalkojen juureen.

Pyytelemään opeta tällaisena. Näin me ystävät kaikki tulemme sanan opettamiksi. Meillä kaikilla on siinä paikka. Kaikki ovat samassa asemassa. ”Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat armosta vanhurskauden.” (Room. 3:23-24)

Pekka Pihlajaniemi

Uusia ja uudistettuja vanhoja virsiä

SV 137

Muutamia vuosia sitten Suomessa oli melkoinen virsien uudelleen löytämisen aika. Puhuttiin jopa virsibuumista. Ilmiöstä seurasi mm. että monet taiteilijat halusivat julkaista oman virsilevynsä ja niinpä virsiä esitettiin noina vuosina hyvin erilaisina sovituksina ja hyvin erilaisissa konserteissa ja näiden uusien tulkintojen kautta monet kuulijat löysivät tutuista ehkä jo unohtuneista virsistä tuoretta sanomaa evääksi elämäänsä.

Kirkolliskokouskin päätti teettää tutkimuksen virsikirjan virsien käytöstä seurakunnissa, koska useissa yhteyksissä oli kannettu huolta virsikirjamme puutteista tämän päivän seurakuntien toimintaa ja työmuotojen tarpeita ajatellen. Tänä syksynä kirkon tutkimuskeskus julkaisi monipuolisen tutkimuksen, josta selviää mm. kirkkovuonna 2009 – 2010 käytetyimmät virret ja erityisesti 10 eniten käytettyä.

Kun Herättäjä-Yhdistys otti kymmenen vuotta sitten käyttöön Siionin virsien lisävihkon, jo tuolloin todettiin, että Siionin virsien kokonaisuudis-

tusta jatketaan. Tätä päätöstä noudattaen työtä on jatkettu ja tuon työskentelyn seurauksena olemmekin saaneet jo ”maistella” ensimmäisistä tuloksista ja kiinnostuneina seuraamme työn edistymistä.

Uudistustyön aikana ovat monet uskolliset veisaajat ja seuroissa kävijät tunteneet syvää huolta siitä, mitä uudistus vaikuttaa juuri heille rakkaimpiin virsiinsä. Kuinka sanat muuttuvat tai jääkö koko virsi pois uudistetusta kokoelmasta? Käsitteisiin uudistaminen – säilyttäminen sisältyy aina perusjännite siitä, miltä kannalta asiaa kulloinkin tulisi tarkastella. Kun huoli säilyttämisestä tai uudistamisesta on tullut keskusteluissa esille, olen yrittänyt muistuttaa siitä, että vaikka virsi ei saisi paikkaa uudistetussa kokoelmassa, se ei häviä eikä lakkaa olemasta. Se säilyy meidän muistissamme ja se säilyy näissä kirjoissa, joista me nyt veisaamme. Näin kehitys on muokannut vuosisatojen kuluessa sekä virsikirjaa että Siionin virsiä.

Vuosien mittaan olen havainnut, miten monet virret ja erityisesti Siionin virret liittyvät vahvasti tunteisiin ja myös niihin ihmisiin, jotka seuroissa ovat aloittaneet tai ehdottaneet mieleen jäänyttä virttä veisattavaksi. Jotkut heistä ovat olleet läheisiä sukulaisia ja toiset sillä hetkellä vieraita, mutta joista myöhemmin on voinut tulla hyviä ystäviä.

Isäni oli ahkera veisaaja. Niinpä hänen veisaamansa iltavirsi oli ihan jokapäiväinen juttu, mutta virsi, josta hänet muistan aivan erityisesti, on Mikko Katilan virsi ”Herra, Herra älä heitä, Kasvojasi älä peitä” (SV 137). Kesällä 1959 olimme Kuopiossa kotiseuroissa ja istuin kerrostalon rappukäytävässä, kun kuulin isäni aloittavan tuon virren. Olin varmasti aikaisemminkin ainakin kuullut ja ehkä vesannutkin tuota virttä, mutta niissä seuroissa opin sen ja siitä lähtien se on ollut eräänlainen ”elävä yhte-

ys” isääni. Virren sanat ovat toki uudistuneet tuosta veisuukerrasta, mutta se ei ole muuttanut virren sanomaa eikä myöskään suhdettani virteen. En ole huolissani siitä, mikä tämän virren kohtalo on meneillään olevassa uudistuksessa, koska minulle tuo virsi ei lakkaa olemasta, vaikka poistettaisiin uudesta kokoelmasta

Odotankin mielenkiinnolla työn valmistumista ja toivon vaativalle työlle ja sen parissa työskenteleville voimia ja rohkeutta. Kieli vanhenee niin kuin me veisaajatkin, mutta mikä riemullisinta – me vanhatkin veisaaja uudistuksen myötä opimme uusia sanoja ja sävelmiä.

Uudistettuja virsiä odottaessa veisaamme yksin ja yhdessä sielujemme ravinnoksi emmekä unohda rukoilla uusia veisaajia niin uudistetuille kuin vanhoille virsillekin.

Kaisa Rönkä

Kilvoitteluni kelvoton kun näkyy kirjastasi

SV 115

”Iloitkaa ja riemuitkaa, teidän palkkanne on suuri taivaissa.” Jotenkin tähän tapaan Jeesus Nasaretilainen rohkaisi lähimpiä seuraajiaan kestämään viimeisten lopun aikojen vaikeuksia. Eiköhän itse kukin riemuitisi, jos vain olisi kunnollinen ja riittävä aihe.

Tämä on hieman kuin suora lähetys, kun kirjoitan tätä seurapuhetta pääsiäisen jälkeisenä torstaina. Ensi pyhänä sitten halataan kuin äskensyntyneet lapset Jumalan sanan väärentämätöntä maitoa. Mutta minua

surettaa. Suru tulee siitä, että monet näyttävät riemuitsevan että joukolle Suomen ev.lut. kirkon pappeja näytettiin ovea eilen. Vaikka ymmärrän, mistä on kyse, en jaksaa riekkua ilosta. Omissani kyllin on. Mietin, mikä on kyky uudistumiseen ja muuttumiseen, sydämen korjaantumiseen.

Taitaa olla Paavali oikeassa kun hän kirjoittaa ristin hullutuksesta. Se ei ole viisaille mieleen. Silti se on kristinuskon julistuksen ydin. Maailman tulee uudistua. Sen tulee osoittaa kykynsä hyvyteen. Sen tulee osoittaa kykynsä rakkauteen, luottamukseen ja huolenpitoon. Maailman tulee rakastaa enemmän elämää kuin kuolemaan. Mutta kun sanomme näin, mitä tarkoitamme? Kirjoitamme uudestaan. Ihmisen tulee uudistua hyvyteen. Tai vielä tarkemmin: minun tulee uudistua. Minun tulee rakastaa ensin. Minun tulee ensin kääntää toinen poski. Tämä on vaikeaa. Tämä on mahdotonta. Mutta se on ainoa tie. Ainoa tie uudistumiseen on aloittaa itsestä. Ainoa tie on näyttää suuntaa. Körttipapin kunnollinen uudistumistie taitaa olla riisumisen ja alastomuuden tie. Silloin joutaa virkakirjakin pois. Mitäpä tuolla enää tekee.

Mutta evankeliumissa ei niiden kesken ole eriarvoisuutta, jotka ovat pukeneet ylleen Herran Jeesuksen. Onhan pääsiäisen jälkeinen aika varsinaista kasteen ja kasteopetuksen aikaa. Siinä keskenkasvuiset vertyvät ja venyvät hieman pituuttakin. Vaikka Jumalan valtakunnan ydin oli sokeille näön saamisessa, rannoille kävelemisessä ja kuolleille ylösnousemuksessa, kristityt alkoivat pääsiäisen jälkeen ymmärtää, että tämä kaikkalainen hyvyys toteutuu Kristuksen yhteydessä.

On kuin ajatus yhteydestä olisi kadonnut. Se on kadonnut kirkossa ja yhteiskunnassa. Kauna ja vahingonilo täyttävät pääsiäismielen kovin

helposti. Ihmiset eri puolilla elävät mielettömältä vaikuttavassa maailmassa, Poliittisessa maailmassa eikä myöskään vähiten eurooppalaisessa käsityskyvyssä ihmisten henki ei ole tasavertainen. ”Ranskalainen sananvapaus, tai loukattu lehdistön vapaus on arvokkaampi kuin Syyriän kenties 250 000 kuollutta tai Nigerian ja Kenian surmatut kristityt. Eriarvoisuus on räikeää. Mutta kristinuskon julistuksen sisällön kannalta tilanne on toisin.

Pari vuosikymmentä Johannes Kastajan ja Jeesus Nasaretilaisen surmaamisen jälkeen, kun sanomaa ylösnousemuksesta ja ristin hullutuksesta saarnattiin, ja kun Paavali kasti ihmisiä, hän tiesi jo, ettei ole mitään erotusta ihmisten välillä, ei miestä, ei naista, ei orjaa ei vapaapa, vaan kaikki ovat yhtä Kristuksessa. Kaikki ihmisten väliset rajat kaatuvat. Näin on edelleen, kun uusi yhteisö syntyy. Ajattelen, että kun pieni lapsi kastetaan, jokainen tilanteessa oleva ymmärtää, että seuraava tunnehavainto on todellinen. Minä itsekkin olen ollut pieni ja avuton, täysin toisen ihmisen huolenpidon varassa, täysin avuttomana, luottamassa siihen, että joku hoitaa minua tästä eteenpäin. Tästä on kyse silloin, kun ominaisuudet ovat yhdenvertaiset, kun kukaan ei ole toistaan parempi. Tässä lähdössä ei ole mitään epätasa-arvoista eikä mielipide-eroja. Riidat tulevat myöhemmin. Ja näyttävät kestävän pitkään. Emmekö silti sietäisi toisiamme vaikka mielipiteemme eroaisivat merkittävästi? Oliko tämä se viisaus, jota oopperan mukaan Paavo pyysi lukemaan Sepän kirjasta?

Urpo Karjalainen

Olenko kristitty?

SV 228

Ystäväni muisteli eilen erästä yllättävää kastetta 60-luvulla Oulun tuomiokirkossa. Tuomiorovasti kutsui pikaisesti kaksi työntekijää kastetilaisuuden todistajiksi. Kastettavana oli japanilainen perhe: äiti, isä ja heidän 5-vuotias poikansa. Vanhemmat kastettiin, nopea 5-vuotiaskin saatiin kiinni tuomiokirkon penkkien alta ja hänetkin kastettiin. Toimituksen päätyttyä kastettu japanilainen nainen kääntyi tyhjään isoon tuomiokirkkosaliin päin ja kysyi ihmetellen ja samalla iloissaan: ”Olemmeko me nyt todella kristittyjä?”

Sinut kastettiin pienenä lapsena, muutaman viikon ikäisenä, niin minutkin. Kastepuku ylläsi oli valkoinen. Se muistuttaa Jeesuksen Kristuksen puhtautta, pyhyyttä ja vanhurskautta. Galatalaiskirjeessä sanotaan: ”Te kaikki olette Jumalan lapsia, kun uskotte Kristukseen Jeesukseen. Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen yllenne.”

Apostoli Paavali käyttää tuollaista kuvaa, pukeneet Kristuksen yllenne. Uskomme mukaan Jumala toimii jokaisessa kastehetkessä ja liittää siinä kastetun Kristuksen omaksi opetuslapsiksi. Koko elämämme, sinun ja minun, on Jumalan koulussa olemista. Sinä kyselet ja minä: mikä on elämän tarkoitus? mitä on olla ihminen? miten elän ihmisenä ja ihmisiksi? Miksi elämässä on niin paljon kärsimystä, epäoikeudenmukaisuutta, pahuutta, kuolema? Mikä on taivas? Pelastunko? Kysymmekö me kuin japanilainen nainen Oulun tuomiokirkossa: ”Olenko minä nyt todella kristitty?”

Jumalan rakkauden voimat, kaikkea voimia väkevämmät, toimivat

jokaisessa kasteessa. Jeesuskin kastettiin, silloin saattoivat läsnäolijat nähdä ja kuulla ihmeellistä: Taivas oli avoinna, Pyhä Henki sieltä laskeutui kyyhkysen muodossa, kuului Isän ääni, joka kertoi Jumalan rakkaudesta. Jokaisessa kastehetkessä saamme uskoa, että tapahtuu samaa, vaikkemme näe tai kuule mitään ihmeellistä.

Ensimmäisessä papinpaikassani opetti iäkäs mies kasteesta minua, nuorta pappia, kertomalla, kuinka ennen uitettiin tukkeja ja pöllejä. Ennen kuin ne laitettiin veteen, jokaiseen niihin lyötiin merkki. Se merkki kertoi paljon: kuka ne omistaa, kuka niistä on hinnan maksanut. Se kertoi myös minne ne olivat menossa, mikä oli päämäärä. Ne tukit ja pöllit kohtasivat matkalla kaiken, suvannot ja kosket. Vaikka ne joutuisivat rannalle tai uppoaisivat pohjamutaan, niin se merkki säilyy, löytyy. Kasteessa piirretään ristin merkki kastettavan kasvoihin ja rintaan. Sekin on omistajan, hinnanmaksajan merkki. Siionin virressä ovat sanat:

*Kun ihmiseksi synnyin luomaasi maailmaan,
sain tulla kastetuksi, kanssasi kuolemaan.
Sain armon autuaan: vähäistä lasta kannoit,
elämän uuden annoit. Nyt omas olla saan.*

Suomussalmen herättäjäjuhlien raamattutunnissa Maunu Sinnemäki opetti: ”Kaste on ihme, joka on tuonut meille Aadamin lapsille sydämeen myös Kristuksen. Ei kaste ole vain rituaali, vaan siinä tapahtuu todella jotain äärimmäisen merkittävää. Se merkitsee mullistusta, aluevaltausta Kristukselle, Karitsan lipun pystyttämistä vihollisen maaperälle. Vähässä katekismuksessa Luther opettaa: ”Kaste vaikuttaa syntien anteeksisaamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa

iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset.” Kasteen johdosta Kristus asuu sielussa, olkoon että hänet on usein unohdettu tai tungettu syvälle tietoisuuden alapuolelle. Se mitä me kutsumme herätykseksi on usein yksinkertaisesti merkki siitä, että tämä Kristus alkaa vaikuttaa meissä havaittavalla tavalla.”

Samassa Galatalaiskirjeen luvussa apostoli Paavali vielä jatkaa: ”Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi.” Gal. 3:28. Japanilainen nainenkin sai varmaan perheensä kasteen jälkeen kuulla vastauksen: ”Kyllä te olette nyt kristittyjä”.

Matti Nuorala

Jaakobin lailla

SV 173

”Soi, virteni, kiitosta Herran” on Siionin virsistä kaikkein veisatuimpia. Sen viides säkeistö päättyy sanoihin ”on siunattu voittamaan.” Näin veisattaessa minussa herää kysymys, mitä tarkoittaa tuo, ”on siunattu voittamaan”.

Tähän kysymykseen olen etsinyt vastausta virren alkuperäisestä tekstistä. Virsi on Savitaipaleen kappalaisena kuolleen Mikko Katilan runo, joka on julkaistu Hengellisessä kuukauslehdessä vuonna 1899. Viides säkeistö kuuluu näin: ”Ja silloin Hän, armias, suopi, että Jaakobin lailla nyt saan ma ryhtyä kanssansa painelemaan, ja siunaten voiton Hän

tuopi, jos kestäen painin ma waan.” Siionin virsiin tämä tuli miltei alkuperäisessä muodossaan vuonna 1938: ”Ja silloin hän armias suopi, että Jaakobin lailla ma saan Hänen kanssansa ryhtyä painintaan. Ja siunaten voiton hän tuopi, jos kestäen taistelen vaan.” Nykyisin veisaamme näin: ”Kun matkalla Jaakobin lailla yön ankaran painia saan ja sielu on uupunut taistelemaan, niin silti se, toivoa vailla, on siunattu voittamaan.”

Alun perin tässä virressä kannustettiin jatkamaan taistelua, kestäämään siinä. ”Ja siunaten voiton Hän tuopi, jos kestäen taistelen vaan.” Nyt taistelemaan uupuneelle, toivonsa menettäneelle sielulle kerrotaan, että hän on silti ”siunattu voittamaan”, Kristuksen voittamana. Ero näiden säkeiden välillä on huomattava. Alun perin siunaus ja voitto edellyttivät sitä, että ihminen kestää taistelussa. Nykyisissä Siionin virsissä taistelussa uupuneelle sanotaan, että hän on silti siunattu. Virren muokkaaja on varmaankin halunnut välttää sitä mielikuvaa, että siunaus olisi palkinto siitä, että on kestäen taistellut. Kestä vaan taistelussa, niin viimein voiton ja siunauksen saat. Sen sijaan lohdullisempaa on veisata, miten taistelussa uupunut, vailla toivoa oleva, on silti Kristuksen siunaama ja voittama.

Vaikka tällainen säkeistön muuttaminen on toisaalta ymmärrettävää, niin silti siinä ei ole enää kysymys painista Jaakobin lailla. Tämä virren säkeistöhan perustuu 1. Mooseksen kirjan 32, luvun kertomukseen Jaakobin painista. Veljensä Eesaun kohtaamista ja kostoja pelkäävä Jaakob ei uskalla ylittää virtaa matkallaan veljeään kohti. Hän jää yksin virran toiselle puolelle painimaan tuntemattoman miehen kanssa. Kun mies huomasi, ettei päässyt voitolle Jaakobista, hän pyysi: ”Päästä minut menemään, sillä päivä valkenee.” Tähän Jaakob, vaikka oli saanut ko-

van iskun nivustaipeeseen ja lonkka oli nyrjähtänyt: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.”

Jaakobin tuntemalle syyllisyydelle ja pelolle tuli jo hätä käteen, ja ne toivoivat pääsevänsä Jaakobista eroon, mutta Jaakob ei päästänyt. ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” Tässä vaiheessa Jaakobilla ei ollut vielä käsitystä siitä, kenen kanssa hän todellisuudessa paini. Pian hän kuuli: ”Sinä olet kamppaillut Jumalan ja ihmisten kanssa ja voittanut,”

Kun Jaakobin lailla yön pimeinä hetkinä painimme omien syyllisyyksiemme, pelkojemme, tulevaisuuden uhkiemme kanssa, siinä ei ole kysymys vain siitä mitä minussa ja meidän ihmisten kesken tapahtuu. Siinä painimmekin Hänen kanssaan, Jumalan kanssa, mutta sellaisen Jumalan, joka on armias, armollinen, jolla on Kristuksen kasvot, Kristuksen, joka on syntiemme sovittaja, kuormiemme kantaja, kuolemamme voittaja. Siksi siinä painissa ei kannata hellittää, ei kannata päästää, ennen kuin on siunatuksi tulemisen aika ja hetki. Se ei tosin ole meidän hallinnassamme ja ajoitettavissamme. Mutta sen aika tulee. Siksi veisaamme: ”Ja siunaten voiton hän tuopi, jos kestäen taistelen vaan.”

Siunaus ei ole helppo lohdutus. Siunaus on kovan painin jälkeen saatu, meille suotu, annettu voitto!

Pentti Simojoki

Sielun säikähtymisestä

SV 31

Pitkänperjantain kirkonmenoissa veisattiin virsi 63. Toisen säkeistön toinen säe, ”säikähtyy sieluni” pysäytti veisaajan. Virren loppuosa meni omia menojaan, kun veisaaja alkoi miettiä oman sielunsa tilaa. Oliko se todella säikähtynyt ja sen takia tunnoiltaan arka? Ehkäpä?

Kyseessä oli iki-ihana kärsimysajan virsi: Oi rakkain Jeesukseni, piinattu verinen. Olisi luullut, että veisaaja ajautuisi sen myötä miettimään esimerkiksi omaa syyllisyyttään Jeesuksen kärsimyksiin. Että veisaajan synnit olisivat alkaneet juuri tässä kohtaa painaa erityisen paljon. Tästä ei kuitenkaan pelkästään ollut kyse, ajattelen. Sielun säikähtyneisyys johtui muustakin.

Lapset kysyvät Helsingin Sanomien tiedepalstalla 8. 12. 2014: Miksi ihminen säikähtää. Siihen psykologian tutkijatohtori Katja Valli Turun yliopistosta vastasi: ”Säikähtämisen aiheuttama tila on taistele tai pakene -reaktio. Säikähtäessä hengitys kiihtyy, sydämen syke nopeutuu ja lihaksiin kulkeutuu enemmän happea ja sokeria. Kaikki huomio kohdistuu pelästymisen syyhyn.”

Mikä oli minun pelästymiseni syy, johon huomioni kohdistui? Hiljaista viikkoa edeltävänä aikana olin paljon miettinyt elettyä elämääni, iloinnut huippuhetkistä ja vastaavasti myös sopivasti surrut epäonnistumisia. Olin viettänyt olon takaa syntymäpäiviäni ja saanut osakseni kiitosta. Ja minua oli aivan liian kanssa onniteltu kaikesta. Olin käynyt läheisten kanssa läpi menneitä vuosia, muistellut kohtaamiani ihmisiä jne. Olin ollut niin uppoutunut taakse jäävään elämään, etten ollut tietenkään miettinyt tulevaa ollenkaan.

Nyt jumalanpalveluksessa yhtäkkiä pelästyin omaa tulevaisuuttani. Hengitykseni kiihtyi, sydämeni syke nopeutui ja lihaksiini kulkeutui enemmän happea ja sokeria, aivan kuin tutkijatohtori oli reaktiota kuvailut. Unohdin kaiken muun, varsinkin virren joka jatkoi uomassaan ja Jeesuksen kärsimyksen, josta varsinaisesti oli kyse yhteisessä kokouksessa.

Sieluni säikähti huomispäivää ja vääjäämättä lähestyvää kuolemaani. Tajusin voimakkaasti siinä hetkessä, että elämäni oli vahvasti rajallinen. Tilinteon hetki lähestyi hetki hetkeltä. Tunsin sen niskassani, ihokarvat nousivat pystyyn. Kumarruin syvään virsikirjan ylle ja näin käteni vapisevan.

Minkälainen tulisi olemaan loppuni, kun elämäni ei kuitenkaan ole ollut oikeasti mallikas ja onnistunut? Aiemmat kehu olivat olleet pelkästään ihmisten ystävällisyyden osoituksia, oikeasti olin ollut koko vaellukseni ajan vain kurja ihmiskuvatus. Minulle ei elämän ja kuoleman rajalla voinut käydä hyvin. Olin kovasti pitkänperjantain tunnelmissa, ja ihan omista syistäni.

Jumalanpalvelus kuitenkin jatkui. Pystyin hetkeksi irrottautumaan omista sielun pelästymistäni. Seurasin jopa papin saarnaa, jossa hän puhui kipupisteistä ja siitä kuinka jollakin ihmisellä oli vihan kipupiste löytynyt lapaluiden välistä ja se oireili jatkuvana selkäkipuna. Pappi puhui myös siitä, että Kristus tunsu ja kantoi meidän kipumme. Yritin sovittaa omia kipujani papin puheisiin. Kyllä, Kristus tiesi kuolemanpelkoni ja kantoi sitäkin. Näin päättelin ja yritin rauhoittaa itseäni.

En päässyt kuitenkaan täysin irti pelkotilastani. Siksi palasin aiemmin pysäyttäneeseen virteeseen. Luin sitä hiljaa siinä kirkonpenkissä, neljäs sä-

keistö alkaa: ”Nyt kiitos haavoistasi, / syntisten ystävä! / On ristinkuolemasi / minulle elämä.” Kuinka ilmaisu ”syntisten ystävä” tuntuikaan tuolla hetkellä lohduttavalta! Ja että hänen kuolemansa olisi minulle elämä, vaikka nyt surenkin vain elämäni päättymistä.

Jatkoin virren lukua: ”Suo voimaa loppuun asti / sinua seuraamaan, / sinussa luottavasti / myös kerran kuolemaan.” Tuohan oli juuri minulle. Asenteeni tulisi olla kyselevä ja apua pyytelevä sen sijaan, että kauhistelen ja oletan kaiken päättyvän huonosti. Ilman Jumalan apua en selviä tästä kaikesta. Täytyy siis pyytää luottavaista mieltä ja voimaa, ajattelin. Ehkäpä niin jopa teinkin.

Psykologian tutkijatohtori Katja Valli selitti säikähtämistä lapsille myös näin: ”Pelko auttaa selviytymään vaaroista. Se on pitänyt vuosituhansia ihmisiä hengissä. Olisi vaarallista olla säikähtämättä jotakin, mikä voi uhata henkeä tai terveyttä. Säikähtämisen voi aiheuttaa joko jokin harmiton tai oikeasti pelättävä asia.”

Oma tuleva kuolemani ei tietenkään ole harmiton asia. Eikä se ole aivan ajankohtainen, sillä pääsiäisestä on jo aikaa, enkä siis ole vielä kuollut, vaikka sitä tuolloin pelästyin. Minusta on hyvä myös psykologian kielellä saada tietää, että pelko auttaa selviytymään vaaroista. Ja että kaikki säikähdyttävät asiat eivät ole vaarallisia.

Sielun pelästymisiä tarvitaan. Ne ovat hyviä muistutuksia elämän rajallisuudesta. Ja nyt voin myös lisätä, että ne ovat hyviä muistutuksia Syntisten Ystävän hyvästä huolenpidosta. Hänen ristinkuolemassaan on meidän elämä, näin veisaan, vaikka välillä ”hengitys kiihtyy, sydämen syke nopeutuu ja lihaksiin kulkeutuu enemmän happea ja sokeria”.

Jaakko Löytty

Perille tälle vuorelle

(Puhe Raudaskylän kristillisen opiston työkauden päättäjaisissä 4.5.1927. Erkki Pesosen puhekokoelmasta Evankeliumia köyhille. Herättäjä-Yhdistys. 1949)

SV 167

Onkohan nyt sitten niin kuin tässä veisattiin, että todellakin aiotte perille? Onkohan nyt todella jokaisella vakava aikomus? Totta silloin on lähdetty matkaan, jos kerran aiotaan perille. Tottapa silloin on myöskin kokemusta matkasta, jos kerran päättävästi pyritään perille.

Ja mihin sitä sitten perille aiotaan? Mikä on päämäärä? ”Tälle vuorelle”, veisattiin siinä virressä. Tälle vuorelle aion nousta. Se on Herran vuori, Herran pyhä vuori. Sanassa kysytään, kuka pysyy sillä vuorella, kuka saa siellä asua. sille vuorelle aiotte nyt perille asti päästä. Onkohan tuo nyt sitten aivan totta meidän kaikkien kohdalla? Onkohan täydestä todesta otettu matkalle se suunta, että tahdotaan pyrkiä Herran pyhälle vuorelle, tahdotaan sinne päästä ja siellä pysyä. Totta kaiketi se on. Jos ei sitä olisi ollut, ei kai sitä tänäkään iltana täällä oltaisi, vaan oltaisiin jossakin muualla. Mutta kun tänne on kokoonnuttu, niin näyttää, että ollaan yhden tien matkamiehiä ja aiotaan perille päästä.

Mutta millaista on koettu tällä matkalla? Epäilyttää kai jokaista perille pääseminen. Kun itseään katselee, millainen matkamies on Herran edessä, niin joutuu epäilemään, tokkohan minä pääsen perille. Enköhän jääne taipaleelle.

Mutta kuka se oli, joka suuhun pani nuo sanat: ”Aion perille tälle vuorelle?” Se oli Herra, joka ne sanat suuhun toi. Vaikka ei itsessään olisi tohtinut sitä varmasti vakuuttaa, että minä aion perille tälle vuorelle, niin kuitenkin tuon virren sanoilla annettiin se tunnustus, että Herra on mat-

kaan ottanut. Ei yksikään Aatamin lapsi omasta aloitteestaan lähtisi tavoittelemaan sitä vuotta, josta tuossa veisattiin, ei yhdellekään se mieleen johtuisi, että hänellä on joku Herran asettama päämäärä edessään. Hän elää vain päivää varten ja hetkeä varten. Kun päivä menee ja toinen tulee ja tuo, mitä milloinkin tuo mukanaan, niin siihen hän on tyytyväinen. Ei hän Jumalaa ajattele eikä Jumalan vanhurskaita tuomioita, vaan elää niin kuin Jumalaa ei olisikaan. Eikä silloin ole mitään määrätietoista matkantekoakaan. Aivan tietämätön on hän siitä, mihin hänen matkansa kulkee. Jeesus puhuu näistä ihmisistä, että ne vaeltavat pimeässä ja loukkaavat itsensä matkallaan ja lopullisesti hukkuvat äärimmäiseen pimeyteen. Sellaisia olemme me Aatamin lapset luonnostamme.

Mutta jos meille matkan päätarkoitus pitää selvittää, niin sen pitää tulla Herralta. Hän tekee sen asian meille tähdelliseksi. Hän panee meidät itseltämme kysymään, miten täällä elämme ja mitä tarkoitusta varten, mihin menemme, mikä on päämäärämme ja mille perille aiomme. Ja sitä kysyessämme tulemme huomaamaan, että se tie, jota kuljemme, vie meidät kadotusta kohden, vie turmioon. Ja niin Herra panee meidät haparoimaan pimeässä ulos ja lähtemään matkalle. Ja kun hän alkaa asettaa askeleitamme elämän tielle, niin siinä vasta tulee ihmisraukka huomaamaan, kuinka osaamaton hän on, hän ei osaa eroittaa oikeaa vasemmasta. Herra tämän osaamattomuuden tuo valoon, ja silloin vasta saadaan etsiä tietä ja haparoida sitä: voi, jos minäkin pääsisin elämän tielle! Voi jos minäkin osaisin pelastustani etsiä! Ja silloin alkaa tulla vaikeuksia matkalla, tulee näkemään, kuinka huono matkamies on, kuinka erehdyksessä ja eksymyksessä, ikään kuin metsään eksynyt, joka ei

osaa sieltä ulos. Silloin joutuu huutelemaan Herran puoleen: Herra etsi minua! älä jätä minua! Siinä tuon eksyvän ja kompastelevan katse kiintyy Herraan, joka sanoo tiettömälle: ”Minä olen tie”, ja valheeseen eksyneelle ihmisraukalle: ”Minä olen totuus”, ja kuolleena makaavalle, joka ei elämää itsessään tunne: ”Minä olen elämä”. ”Minä olen tie, totuus ja elämä.” Ja niin tuolle matkamiehelle tulee ainoaksi tieksi, totuudeksi ja elämäksi Kristus. Kun joutuu epäilemään kaikkea omaa kykyään ja kuntoaan, silloin kirkastuu Kristus tieksi, totuudeksi ja elämäksi. Ja ainoastaan hänen turvissaan ja hänen varassaan uskaltaa sanoa: ”Aion perille tälle vuorelle, vaikka se on korkea ja vaivalloinen.”

Tottapa on saatu tuntea tuota eksymystä ja tuota Herran tieksi ja totuudeksi ja elämäksi tuloa, kun on näin veisattu. Tottapa on saatu kokea Herran hoitoa, kun on tullut päämääräksi päästä perille. Veisataan vain, että aion perille tälle vuorelle. Ja kun näyttää etten pääsekään perille, että olen eksynyt pois siltä tieltä, niin sanotaan silloinkin Herralle: ”En pääse perille, mutta sinä Herra, hoidat perille.”

Erkki Pesonen

Sisällys

Marginaalissa	3
Tunnussana	5
Salattu Jumala	8
Opeta tällaisena?	10
Uusia ja uudistettuja vanhoja virsiä	12
Kilvoitteluni kelvoton kun näkyy kirjastasi.....	14
Olenko kristitty?.....	17
Jaakobin lailla	19
Sielun säikähtymisestä	22
Perille tälle vuorelle	25

Hinta: 5 euroa